

[Henning Hasle.]

satte den Paastand, at det skulde være Kapitalens Interesser, Danmark særligt har varetaget i Nordslesvig, naar det ikke erkendte, at Fordringer, der var stiftet i Mark, skulde betales efter Guldmark. Jeg finder, at det modsatte maa være Tilfældet. Naar man ikke vilde anerkende dette, var det, fordi man ikke vilde give Kapitalen for stor Magt i Nordslesvig.

I øvrigt maa jeg sige til det ærede Medlem, at man i Tyskland jo ingenlunde har anerkendt, at disse Fordringer fuldt skulde indfries. Saa vidt mig bekendt kom der flere Aar efter Verdenskrigens Afslutning en Lov i Tyskland, en saakaldt Aufwertung, der opskrev disse Værdier til 25 pCt. af Værdien. Dette kan vel ikke være saa langt fra, hvad i hvert Fald Danmark ydede ved Valutaordningen i 1920.

Og naar det ærede Medlem sagde, at Sønderjylland maatte tage Del i Danmarks Statsgæld, glemte det ærede Medlem jo at fortælle, at de Sydslesvigere, der var blevet tilbage under Tyskland, maatte deltage i Tysklands Statsgæld, og det var ganske andre Beløb, som derved kom til at paahvile denne Landsdel, end der kom til at paahvile Nordslesvig.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg vil henlede Tingets Opmærksomhed paa, at der under de overdrevne Angreb, som det ærede Medlem fremsatte paa Danmark og dansk Styre, lød Hørraab fra den Side af Salen, hvor Nationalsocialisterne har deres Pladser. (*Frits Clausen: Det var herfra!*). Det sagde jeg ogsaa.

Vanggaard: Et norsk Tidsskrift, der bærer Titelen „Ragnarok“, er fra Norge tilsendt nogle af Rigsdagens Medlemmer, deriblandt mig.

Tidsskriftet indeholder en Række Udtalelser af Nordmænd, Udtalelser, der gaar ud paa at løse det saakaldte „grønlandske Spørgsmaal“ paa den Maade, at Grønland skal tilfalde Norge.

Redaktionen af Tidsskriftet gaar saa kraftigt til Værks, at det i særlige Notitser anfører endog særdeles lavtliggende personlige Angreb paa en førende Dansker, som staar de omtalte Krav i Vejen.

Man maa derfor forbydes over, at det ikke blot er Folk som Smedal og Hoel, den første kendt som Forslagsstiller til Flytning af Danmarks og Nordens Grænse, et Forslag, der utvetydigt og virkningsfuldt blev tilbagevist af fhv. Statsminister Mowinckel, men at et Par kendte Bladredaktører, en tidligere Udenrigsminister, en Statsraad,

et Par betydende Forfattere, en Fylkesmand, to Præster, en Professor og mange andre, der ikke kan regnes til Ubetydelighedernes Verden, har skrevet Indlæg til Optagelse i et saadant Tidsskrift. Artiklerne holder sig stærkt til de saakaldte Krav, nogle forlanger endog, at de skal tvinges frem, og kun en enkelt har Betingelsen: en venlig Løsning med Danmark.

En Imødegaelse af alle disse saakaldte Krav er glædeligvis foregaaet i den norske Statsministers Organ „Arbejderbladet“.

Bidraget til at have gydt Olie paa Ilden og stærkt udnyttet er en Rundskrivelse fra den danske Dr. Heerfordt, hvis slidsomme og velmente Arbejde for nordisk Samvirke og Samforstaaelse er kendt og skattet. Dr. Heerfordt har for at glæde Nordmænd foreslaaet en Deling af Grønland, hvis Østkyst da skulde tilfalde Norge, eller en fælles skandinavisk Administration af Grønland. Det første, men ikke det sidste, har interesseret Nordmænd, og Dr. Heerfordts Udtalelser er da ogsaa anført og udnyttet i Tidsskriftet.

Nu er vi Danske jo stærkt interesserede i Samforstaaelse og Venskab mellem Nordens Folk, og som et Offer til dette var fra dansk Side Østgrønlandstraktaten af 1924, men den bragte ikke Ro og fik ikke den Paaskønnelse i Norge, som man henede havde haabet paa.

Ud fra Opfattelsen af Danmark og Norge som hinanden venligt sindede Grandlande, en Opfattelse, som heller ikke i Nutiden savner Vidnesbyrd i Norge — jeg nævnte saaledes „Arbejderbladet“s Artikel og Mowinckels Tale —, saa virker en Pjece som den omtalte med Udtalelser af betydende Navne paa Baggrund af Pjecens hele Tone og Indhold ikke just opløftende paa dansk Sind. Der synes da nu at være en paatrængende Anledning til at faa sagt til de Nordmænd, der vil have Grønland, at de glemmer den væsentligste Ting, nemlig hvad Grønlænderne selv kan tænke og mene om denne Sag. De regner aabenbart Grønlænderne for en Slags vilde Mennesker, som man uden videre kan afstaa fra en Stat til en anden.

Dette er jo ikke Tilfældet. Grønlænderne af i Dag har gennem Kirke og Skole tilegnet sig en væsentlig Kultur. De er ikke mere Eskimoer, det er en Blandingsrace, hvoraf det danske Element er en betydelig Part. De er indstillede paa yderligere at arbejde sig frem til Kundskab i dansk Sprog og Kultur og har paa dette Omraade gjort betydelige Fremskridt; alene det ny-norske Sprog vilde der være en